

Každodenný život v Moskve

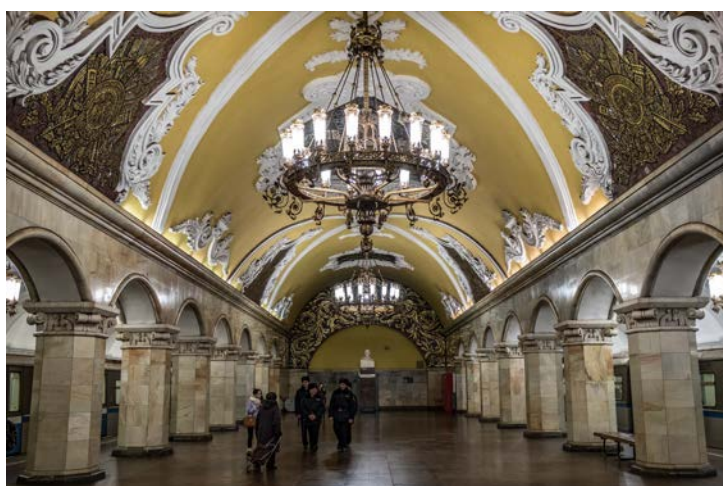
(Michal Korhel)

Tentokrát nechám výskum výskumom a skúsim v mojom príspevku priblížiť pár drobností všedného dňa v ruskej metropole. Podobne ako každé veľkomesto aj Moskva si vyžaduje veľa energie, tolerancie, trpezlivosti a často predovšetkým pevné nervy. Aj keď sa život v Moskve stále viac a viac podobá na každodennosť iných veľkomiest, ešte stále je tu niekoľko vecí, ktoré sa inde bežne zažiť nedajú.

Povinné turistické foto.

Trpezlivosť a tolerancia sa cení hlavne počas jazdy vo verejnej doprave. Ponáhľať sa skoro vôbec nemá zmysel. Na metro som zatiaľ nečakal viac ako 5 minút. Väčšinou

Údajne najkrajšia stanica metra - metro „Komsomol'skaja“.

byť trpezlivý a brať veci s určitým nadhľadom. Či je to pošta alebo univerzita, všetko

je výhodné nasledovať pohyb davu a nemusieť sa starať o to, kde sa držať pravej a kde ľavej strany – áno, mení sa to. Ísť proti davu sa veľmi neodporúča, aj keď veľakrát sa to vnútorne naozaj žiada. V čase špičky je to ale nápad ešte horší, a človek musí počkať a dúfať, že ho dav odnesie tam, kam aj pôvodne chcel ísť. Aj na úradoch je potrebné

funguje podobným systémom, v ktorom žiadateľ alebo zákazník stojí na poslednom mieste a nik sa neusiluje celý proces ani len trochu urýchliť. Úsmev je, žiaľ, nedostatkový tovar a väčšina si ho asi šetrí na doma. V predchádzajúcich týždňoch bolo mojou úlohou predĺženie víza. Po vyplnení formuláru a odovzdaní potrebných potvrdení a dokumentov som obdržal informáciu, že to bude hotové o tri až štyri týždne. Aj keď som sa po treťom týždni chodil pravidelne informovať, vízum som samozrejme dostal presne na deň o mesiac neskôr, čo ma vo všeobecnosti samozrejme potešilo. Lenže dátum vydania bol o vyše týždeň skôr ako mi ho odovzdali. Kde môj pas ležal celý týždeň, to netuším.

Moskva už ponúka aj alternatívu k bežnej verejnej doprave v podobe bicyklov, ktoré sa dajú prenajať na viacerých miestach. V uliciach je ale stále ešte len zriedkavo možné zazrieť odvážlivcov vyhýbajúcich sa hustej premávke. V lete sa to možno zmení, kto vie, osobne by som ale život

Toto vidím ráno veľmi nerád - znamená to jedenásť poschodí pešo do kancelárie.

s bicyklom na miestnych komunikáciách neriskoval. Premávka na cestách dá samozrejme zabráť aj bežným chodcom. V posledných rokoch sa to ale už o dosť zlepšilo a minimálne červená na semafoch teraz znamená, že autá aj v skutočnosti zastavia. „Športu“ v meste sa nie vždy dá vyhnúť, ani keď sa veľmi chce. Hlavne ak máte kanceláriu na jedenástom poschodí v budove, ktorej výťah si pamätá ešte minimálne Brežneva. Neraz sa teda stane, že sa rozhodne nefungovať a mne neostáva nič iné, len použiť schody. Zaseknúť sa mi v ňom ešte nepodarilo, ale osobne to očakávam skoro zakaždým, keď doň vstupujem.

Blíší trh pri stanici Novopodrezkovo.

V prípade stravovania sa snažím cez týždeň využívať možnosti priamo na univerzite v menze. Tá je ešte stále rozdelená na časť pre pracovníkov univerzity a časť pre študentov. V kvalite ponúkaného jedla však už rozdiely nie sú. Porcie sú síce relatívne malé, ale keďže je náš kuchár z Gruzínska, je jedlo naozaj chutné. Domáci zvyknú bežné jedlo doplniť chlebom, ja skor uprednostním dodatočné „bliny“ (palacinky) alebo tvarohové koláče so smotanou ako dezert. Asi najpozitívnejším aspektom je ale fakt, že sa u nás v menze používa minimum v Rusku zbožňovaného a mnou nenávideného kôpru!

Od mojej poslednej návštevy pred tromi rokmi sa mesto samozrejme zmenilo. Žiaľ! nie každá zmena bola k lepšiemu. Viaceré staršie architektonicky zaujímavé budovy museli uvoľniť miesto novým developerským projektom. V metre sprísnilo kontroly. Okrem klasických detektorov, cez ktoré musí každý prejsť pribudli aj občasné kontroly tašiek. Policajnej kontrole sa nevyhne už ani nevinne vyzerajúci Slovák (s bradou už nevyzerám ako bežný Rus, ale dotyční policajti boli slušní a korektní). V prímestských vlakoch už nie je možné kúpiť všetko od občerstvenia

Nástenná "maľba" na sídlisku prezentujúca Veľkú vlasteneckú vojnu.

až po súpravu hrncov alebo prípravky schopné vyčistiť (údajne) úplne všetko. Namiesto toho sú vlaky čistejšie a pomedzi cestujúcich sa predierajú „len“ ľudia

Všadeprítomná Lada a v pozadí Ruský štátny vojenský archív.

pýtajúci peniaze na liečbu svoju alebo svojich detí. Či hovoria pravdu samozrejme nie je možné zistiť, aj keď sa to snažia dokázať autenticky vyzeraúcimi lekárskymi správami. Rozšírila sa tu aj zdravšia výživa a s ňou aj supermarkety ponúkajúce produkty bez „éčok“ a podľa možností aj na prírodnej báze. Jedna vec, ktorá sa ale za posledné roky nezmenila, je všadeprítomnosť „Veľkej vlasteneckej vojny“ (pomenovanie Druhej svetovej vojny z ruskej perspektívy, vzťahuje sa na roky 1941-1945). Billboardy, plagáty, nástenné maľby a ešte aj špeciálne vlaky metra pripomínajú hrdinské činy červenej armády a vysvetľujú ako sa to všetko „naozaj“ stalo.

Je koniec marca, tu v Moskve znova nasnežilo a teploty sú pod nulou – pomaly to už prestáva byť zábavné, ale ešte stále mám nádej, že kým v júni odíjdem, budem si môcť užiť aspoň začiatok jari :-)

Nákladný automobil značky ZIL. Moskovská továreň tejto automobilky zo začiatku 20. storočia bola koncom minulého roku zbúraná.